

Naša veverica.

Spisal Vasovanov.

ri nas imamo veverico. To je lepa, gibka živalca kakor ne kmalu vsaka. In pridna je . . .

Zjutraj točno po peti uri je že pokonci. Na peči v kotu ima hišico, pravzaprav tičnico, kletko. Vanjo si je nanese cunj, ki jih je iztaknila pod omaro — seveda smo ji morali pomagati . . . Peč je precej visoka, in sama ne more nanjo. Zažene se name ali na koga dru-

gega, steče po nogah na ramo in z rame skoči na peč. S peči na tla ji je pa seveda najmanjša skrb.

Kroginkrog svoje hišice ima nastlano z lupinami od orehov, lešnikov, cele ima pa v posebni škatlici.

Ob svojem času pride in brska po nji, dokler si ne izbere oreha ali lešnika.

Izbirčna pa je . . . Zanj ni dobro kakorsibodi. Lešnik ne sme biti prepodolgovat, predebel tudi ne in predroben seveda še manj, da bi se ji zmuznil izmed krempljčkov.

Ko najde primernega, se postavi na zadnji nogi, rep kvišku, pa kako dostojanstveno — potem pa pogleda naokolo . . . Če jo kdo opazuje, zahrešči in mu obrne hrbet — gledati je ne sme. Potem pa lešnik h gobčku in zasliši se: resk — resk — — zzzzz . . .

Pa kako umetno ga dolbe! Kroginkrog ga zgloje, da odpade lupina na dvoje; med prsti ostane jedrce, ki ga še lepo omaji in čisto, belo poje.

Časih gre izbirat še drugega, časih pa tudi ne.

Če pa ima slučajno še drugega izbranega, pa ga ne mara, ga ne vrže proč — kaj še! V hišico ga nese in ga potakne v cunje — potem pa s tačko potapa, da ni nič poznati. Tako zna! . . .

Pije pa mleko, vode nič kaj ne cení. Največji volk pa je na smetano. Ta ji pa gre ta . . .

Kadar se zazdi mami, je ji da na prstu. V hipu je pri njem, ga obliže in mimogrede še vgrizne mater v prst, v hvaležnost seveda . . .

Po jedi ima pa lepo navado: umiva se, da je ni izlepa sčakati.

Ko je pa tudi to dnevno opravilo v kraju, obteče kroginkrog peč, se spusti ob zidu na tla in po vsi hiši je je dosti.

Izpod omare izleče škatlico s papirji in raznimi krpami — pa meni nič — tebi nič vse skupaj pusti sredi sobe . . .

Če stopi kdo v sobo, skoči k vratom; nekolikokrat je že bila smuknila na cesto, celo na drevo, še večkrat seveda ji zgradimo pot.

Če ji kdo domačih potolče s prstom po tleh, priteče k njemu in se začne igrati kakor mlad mucek.

Najrajša je na oknu, posebno pa še, kadar so okna napol zastrta.

Z okna gleda na cesto: gotovo ji ugajajo mimogredoči, ker jih pridno opazuje — samo ne vem, če si koga zapomni... In pa še nekaj, po mojih mislih je tudi kratkovidna ali pa čudno razmišljena.

Zadnjič, ko je kazala radovednim otrokom na oknu svoje vratolomne igre, ni videla, ali pa jo je morda razvnel velik smeh s ceste, da so ji odpovedale oči, ker hipoma se je pognala z okna na tla par metrov globobo...

Morebiti pa je tudi hotela polasati male nagajivce, ki so se ji v obraz tako razkošno režali.

Paglavčki so se je zbali: zbežali so — ustrašila pa se je tudi veverica junaških mož: skrila se je med skladanico drv . . .

Izmed naloženih drv pa jo je hotel rešiti Krševanov vajenček, ki mu je veverica posebno ugajala.

Pa nič kaj prijazno ga ni sprejela . . . Pihala je vanj in cvilila . . .

Pa kaj je bilo to junaškemu črevljarčku . . .

Zagrabil jo je, menda kakor je bil navajen svojih kopit — in škrt! —

»Au — au —« je jecal neutrudni fantič, in iz skladanice je privlekel roko brez — veverice.

»Ta spak pa grize,« je javkal, ko je videl, da mu iz rane curlja kri...

Videl je črevljarček kri na roki — pa mu še ni bilo dovolj... Pogledal je v razpoko, ki so jo delala zložena drva, in videl je veverico viseti na prednjih nogah.

In vajenec si jo je izmislil . . .

Razbegli otroci so se vrnili . . . In vajenec jim je zaklical: »Glejte jo, obesila se bo! Le poglejte! . . .«

Otroci so pa zagнали vpitje: »Obesila se bo, obesila se bo . . .«

Ljudje so slišali krič in odpirali so okna: »Za Boga, kdo se bo obesil?«

»Veverica,« so se glasno in dovtipno zasmejali otroci . . .

Pa so se nasmejali otroci in ljudje na oknih.

Meni pa ni bilo dovolj, da bi kaj takega govorili o veverici in jo spravili ob dobro ime. Šel sem po njo in pustila se mi je prijeti . . . Odnesel sem jo nazaj, okrog mene so se nasuli mali radovedneži in kričali

50 — — vajencu pa so se cedile sline, ker je spoznal, da ne bo imel verice, pač pa dvoje znamenj, ki mu jih je veverica zasadila v njegovo nepošteno meso kakor v opomin: Ne iztezaj rok po tistem, kar ni tvojega! . . .

Vseskozi napreduje naša veverica, kličemo jo Muna.

Mnogočemu se je že privadila, čeravno nam večidel ni pogodu, posebno pa mami ne.

Neko popoldne je bila sama doma . . . imela je torej popolno svobodo . . .

Kaj si vsega ni izmislila mala lahkomisljenka . . .

Ko smo prišli domov, smo ugledali pravo razdejanje po sobi . . .

Nemalo smo se čudili . . .

Semintja razvlečenega vse polno raztrganega papirja . . . po nekih čudnih potih se je morala priplaziti na pisalno mizo, kjer je bila razlita tinta; oglodala je svinčnik, objedla peresnik, slednjič se je še pospela na zrežljano kapelico — precej visoko nad pisalno mizo — in odlomila križ na vrhu . . .

In po delu, vsa utrujena, si je privoščila sladek mir in počitek.

Nikjer je nismo mogli najti, šele pozneje sem jo po čudnem naključju iztaknil v postelji pod zglavjem. — Spala je, pa nisem je smel motiti v sladkih sanjah . . .

Obračunala sta pa z očetom . . .

Take-le šale si dovoljuje naša Muna . . . Vendar nov napredek: malo smo jo že odvadili s tem, da ji ne zaupamo več preveč . . .

Takih potovanj kakor ono popoldne ji seveda ne bomo več utrpeli . . .

Drugače smo pa še vseeno prijatelji, saj nas ves dan kratkočasi. Pa tudi sama nas ima rada, najbolj pa še očeta. Zato ji je pa tudi dal dovoljenje in častno nalogo, da ga popoldne pokliče, kadar po kosilu zadremlje.

Ob določeni uri jo spustimo v spalnico — in takoj je na postelji . . . Najprej se ga loti pri palcu na nogi, če nič ne opravi, zleti preko glave in ga polasa, največkrat ga pa vščipne v ušesa — in to mu takoj prežene tudi najslajši spanec . . .

Premodre glave.

Po narodni smešnici spisal *Silvester K.*

abržani so bili kaj premeteni ljudje. Poleg raznih dobrih navad so imeli tudi to, da niso ničesar prej počeli, dokler se niso posvetovali o dotični zadevi ter skupno določili, kaj morajo storiti in kako se morajo ravnati. Vzajemnost je bila torej najlepša lastnost slavnih Zabržanov. Pečali so se le s poljedelstvom in z živinorejo, in njihov najimenitnejši poljski pridelek je bila pšenica.

Nekoč se prigodi nesreča, da pride v najlepše žito svinja; priklatila se je bila iz sosednje vasi. Prvi, ki to zapazi, hiti z najurnejšimi koraki k